

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
i veliki kancelar Hrvatskoga katoličkog sveučilišta

POZDRAVNI GOVOR NA PROSLAVI DANA HRVATSKOGA KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA

Zagreb, 3. lipnja 2013. godine.

1. S radošću, u ovoj svečanoj prigodi, pozdravljam sve vas koji ste se odazvali na sudjelovanje u proslavi Dana Hrvatskoga katoličkog sveučilišta koji čestitam ponajprije tebi, veleučeni gospodine Rektore, prof. dr. Željko Tanjiću, zatim profesorima, studentima, djelatnicima i cijeloj sveučilišnoj zajednici. Dan HKS-a rado čestitam i prvom rektoru Sveučilišta mons. dr. Ivanu Šašku, pomoćnom biskupu zagrebačkom.

Raduje nas prisutnost raznih segmenata crkvenoga i društvenoga života na ovom akademskom činu. Stoga srdačno pozdravljam naše visoke goste, među kojima ističem: poštovanoga predsjednika Republike Hrvatske, gospodina dr. Ivu Josipovića. Pozdravljam pomoćnicu Ministra znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske, gospođu prof. dr. Ružicu Beljo Lučić, cijenjenu vojvotkinju, Fürstin Gloriju von Thurn und Taxis, nazočne ekscelencije veleposlanike, te zagrebačkog gradonačelnika gospodina Milana Bandića.

Sono lieto di rivolgere un cordiale e fraterno saluto a Sua Eminenza Reverendissima, il Sig. Cardinale Péter Erdő, Arcivescovo di Esztergom-Budapest, Primate di Ungheria e Presidente del Consiglio delle Conferenze

Episcopali d'Europa. In questo solenne Atto Accademico avremo l'onore di ascoltare la Lectio Magistralis di Sua Eminenza sul tema: «E' possibile al giorno d'oggi che l'uomo europeo colto creda nella divinità del Figlio di Dio, Gesù Cristo?». Nota è la ricca e notevole esperienza di Sua Eminenza in ambito europeo, per questo, nel momento in cui il nostro Paese si sta preparando per entrare nell'Unione Europea è molto significativa per noi la presenza di Sua Eminenza nella nostra Università.

Rivolgo un caro saluto anche a Sua Eccellenza, Mons. Alessandro D'Errico, Nunzio Apostolico in Croazia.

Con particolare gioia saluto il Rettore dell'Università Cattolica «Pázmány Péter» di Budapest, il Reverendo Professore Szabolcs Anzelma Szuromija, O. Praem., che oggi ha sottoscritto un Accordo di collaborazione tra le due Università Cattoliche.

Radosna srca pozdravljam nazočnu braću biskupe, svećenike, redovničke poglavare i poglavarice. Pozdravljam predsjednika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, gospodina akademika Zvonka Kusića, nazočne veleučene rektore i delegate naših sveučilišta, te ostale cijenjene goste iz crkvenoga, znanstvenoga, kulturnoga i gospodarskoga života Hrvatske.

2. Braćo i sestre, dame i gospodo, spomen-dan jednoga sveučilišta uvijek je prigoda za onu nesvakidašnju komunikaciju u kojoj se sadašnjost živi kao plod povezanosti prošlosti i budućnosti. Naime, nije riječ samo o osvrtu na prošlo, nego ponajprije o otvorenosti za vrijeme pred nama, a za nas vjernike to je osluškivanje i prihvatanje – s pouzdanjem u Boga – onoga

što nam On u svome promislu stavlja na životni put. Za nas je to uvijek pitanje poziva. Upravo kao što smo od Boga pozvani u život, na jedinstven način u kojem nas nitko ne može zamijeniti; na način koji svakomu čovjeku daje jedincatu vrijednost, tako je i u životu sveučilišta važno prepoznavati pozvanost. Ne polazimo, dakle, samo od neke nejasne vizije i misije, plana i poslanja, nego za nas postoji još jedan korak prije toga, a to je pozvanost.

Prošle sam godine posebno istaknuo antropološku dimenziju, naime da je danas najveći problem poimanje čovjeka, to jest pitanje antropološke naravi. Vjerujem da je tijekom protekle godine i u hrvatskome društvu postalo jasno što se sve može dovoditi u pitanje, što sve kao posljedice vuče za sobom nejasno antropološko polazište koje zanemaruje dimenziju ljudske stvorenosti.

Jednako mi se čini važnim izgrađivati visoko obrazovanje tako da se promiče ideja služenja drugima i upravo u onoj dobi u kojoj mladi ljudi snažnije propituju značenje svoga života, svoje mogućnosti i svoj položaj u društvu. Katolička su sveučilišta, kao i ostale zbiljnosti takve vrste, djeca određene kulturne klime, poimanja društva, ali i vjere u dotičnome kontekstu. Nakon burnih događanja u 20. stoljeću, danas kada je sve postalo predmetom propitivanja očito je da se i sveučilište našlo u području pripremanja budućnosti čovjeka, pri čemu Crkva ne može ostati po strani. Crkva želi ostati oslonjena na svoju saveznici – Istinu – koju kao pratiteljicu ne smije izgubiti.

Zato su profesori i studenti pozvani dubinski iščitavati društvene pojave te dolazeći do njihovih korijena prepoznavati postojeću vezu između raznih čimbenika i ne previđati središnjost kulture solidarnosti.

Stoga smijemo predložiti nastojanje oko kršćanske obnove temelja kulture, koji ne smiju previdjeti čovjeka. Običava se reći da je solidarnost drugo ime za mir, a za nas kršćane solidarnost je usko povezana i sa svetošću života. Takav pristup može ponovno dovesti do mudrosne sinteze raznih spoznaja i znanstvenih pristupa, izbjegavajući tragične posljedice novih oblika nihilizma. Na svjetskoj razini još nije nađen kulturološki odgovor na fenomen globaliziranoga svijeta, koji očito treba polaziti od kulture solidarnosti. Sveučilišta, osobito katolička, pozvana su taj odgovor tražiti i snažno promicati. Tu vidim odgovornost poziva. Specifičnost katoličkih sveučilišta spojiti će kulturu solidarnosti i kulturu pozvanosti. Samo tako katoličko sveučilište može ispuniti svoj neizostavan proročki poziv u našemu vremenu.

3. Poštovani uzvanici, danas je lijepa prigoda da rečeno bude povezano s predajom novoizrađenoga rektorskog lanca rektoru dr. Željku Tanjiću. Kao što je to redovito slučaj sa slikama, i slika lanca može potaknuti i pozitivne i negativne asocijacije. Lanac označuje sputanost, neslobodu, privezanost, ali jednako tako i povezanost raznih elemenata koji se spajaju i tvore niz i cjelinu; karike koje se drže zajedno neupitno upućuju na zajedništvo. Što se pak tiče sputanosti, sveti Pavao nam govori da se i on sam trudio, mučio sve do okova, ali jednako tako da Božja riječ nije okovana. Lanac na vratu rektora označuje da njegov život i život institucije kojoj je na čelu promiće određene vrijednosti kojih i sam želi biti dio; očituje okvir u kojemu želi živjeti i djelovati.

Lanac koji je umjetnički izradio gospodin Mile Blažević ima svoju prilično lako čitljivu dinamiku. On govori o ljepoti i bogatstvu duha sveopće i mjesne Crkve, europske kulture i pripadnosti hrvatskoga naroda istoj kulturi. Stoga rado predajem Rektoru ovaj lanac, kao znak odgovornosti službe koja mu je povjerena, kao i znak prisutnosti Onoga koji čovjeka poziva da mu služi u poniznosti i zauzetosti, u solidarnosti i ljubavi. Neka svatko tko se susretne s karikama ovoga lanca ugleda Svjetlo koje prosvjetljuje čovjeka i svojim Duhom uvodi u svu istinu.